

Jag kan inte hata dig

Det är sant, visst kan jag låta bitter, trött och sliten, så sant som det är skrivet.

Men dina varsamma händer brukade låta mig falla in i känslor jag aldrig trodde fanns, dina ord brukade landa i min öronsnäcka, fastna där och växa sig starkare och starkare. Ditt adamsäpple kysste jag passionerat, förlorade mig själv i din famn, dina läppar sökte mina och då föll jag, kärleken var evig och för dig skulle jag klättra i berg, sträcka mig efter månen och spara alla stjärnorna under min kudde och bara plocka fram dem till dig, just när tiden var som vackrast.

Men som ni alla förstår, ja det blev aldrig så. Passionen förvandlades till en skör och söndrig kärlekshistoria, vacker på avstånd, men med förstoringsglas ser man smutsen och sprickorna. Dina avtryck, likt lejon tassar, fastnar på ebenholts, du tror dig vara en kung. Men du är ondskan själv, lindade mig runt ditt lillfinger, dina mandelögon är naggade i pupillen, jag ser det nu. Du slet ut mitt hjärta, hänsynslöst och kallt, du var min bödel vid min sida, men jag är inte som dig, jag kan inte hata dig, inte ens med mitt hjärta i dina händer, jag är annorlunda och tror att tiden slår tillbaka, hårdare än du någonsin förstår, och den dagen då har jag gått vidare, starkare och full med styrka och empati, för fortfarande så tror jag att kärleken vinner över allt...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren genni med Poeter.se id #22393 innehar upphovsrätten